

Gabor Bene, director de fotografia del darrer curt d'Ulls del món

Nom: Gabor Bene

Edat: 59 anys

Professió: Director de fotografia

Vaig néixer a: Budapest, Hongria

Visc a: Barcelona

Gabor és el protagonista del documental que porta el seu nom i que està dirigit per Sebastián Alfie i produït per Minimal Films i on Ulls del món hi té un paper destacat.

En Sebas, li va proposar a en Gabor, que va perdre la visió fa deu anys, ser el director de fotografia d'un documental sobre el projecte d'Ulls del món a Bolívia. El documental explica com, malgrat no veure-hi, Gabor pot igualment participar en un rodatge i donar indicacions precises i perfectes sobre la fotografia d'una pel·lícula. La preparació i el rodatge del clip, que és en realitat el fi últim del documental, s'endinsa en la tasca d'Ulls del món a Bolívia. El documental ha rebut molt bones crítiques i ha estat premiat en diverses ocasions: Premi del públic i el Premi al millor director al Festival de Màlaga i el Premi al millor documental espanyol – Premio canal + al Documenta Madrid.

Coneixies la Fundació Ulls del Món, abans de participar en la realització del reportatge i posterior documental?

No, no la coneixia.

Després de la sorpresa inicial de la proposta de Sebas Alfie, el director del documental, de ser el director de fotografia del nostre curt, què vas pensar que podries aportar al curt en relació a la ceguesa?

En principi pensava que l'encàrrec era un desafiament contra la ceguesa. Aviat es va obrir aquest espectre amb enigmes com en què consisteix en realitat veure o no veure. I una aportació, al meu entendre, és la prova que en equip es pot superar l'impensable.

Com et vas sentir convertint-te en protagonista d'aquesta història?

Em vaig sentir i segueixo sentint-me incòmode, no sóc exemple ni d'autosuperació, ni per assenyalar un camí de solució per discapacitats. El rodatge era una ocasió conjuntural, col·laboració entre moltes parts i la sort.

Quines van ser les principals dificultats o obstacles amb què et vas trobar durant la filmació i quins són els que més va costar superar?

En nivell personal vaig rebre molt afecte i assistència. A nivell professional hi havia el repte de traslladar i transformar el coneixement de fotografia al món de "tenebres". I en l'emocional, em costa insistir i mantenir la certesa que la foscor és un condició mental i té poc a veure amb el biològic.

Durant l'enregistrament a El Alto, a Bolívia, vas poder apreciar en directe la tasca de la Fundació. Quina opinió et mereix la nostra feina?

Molt bé, hem vist una infraestructura humana i tècnica impressionant. I els resultats parlen per si sols, gent recuperant la visió gràcies a la tasca d'Ulls del món.

Has viscut en diferents països i viatjat per tot el món, quins creus que són les majors diferències de les persones que pateixen ceguesa en funció del país on hagin nascut?

Em sembla que en països menys desenvolupats la solidaritat i recursos es restringeixen al nucli familiar. Per combatre la ceguesa cal involucrar la societat en un nivell més ampli.

Participar en l'elaboració del nostre curt, ha estat una cosa puntual o penses seguir treballant de director de fotografia?

Aquest treball ha estat més aviat puntual. No obstant això, segueixo vinculat al món de la imatge per la meua feina com a gerent d'una empresa de lloguer d'equips de càmeres, i estic donant tallers d'apreciació visual per a joves a la Fundació El Llindar, de Cornellà de Llobregat.